

Louis Sachar

STANLEY
KINESE

Stanley Yelnatson egy átok ül. Ez az átok legelőször a mocskos disznólopó ük-ük-ükapjára csapott le, azóta pedig a Yelnats család egyetlen generációja sem úszta meg szárazon... Így hát Stanley sem kivétel. Egy nap mit sem sejtve elsétál, mikor egy hatalmas és bűdös tornacipő pottyan a fejére. A fiú fogja és hazaviszi, csak hogy nem tudja, hogy a cipő egy híres baseballjátékoshoz tartozik, és a rendőrség már keresi a tolvajt.

A bíróság választás elé állítja Stanley-t: javítóintézet vagy egy 18 hónapos tábor a Zöld-tónál. Stanley a tábort választja, de nem is sejtí, hogy mi vár itt rá... A tó már rég kiszáradt, és a puszta földet most hatalmas gödrök tarkítják, amit a táborlakók ástak. Nem tart sokáig, mire Stanley rájön, hogy többről van szó, mint büntetésről. Ugyanis a felügyelő keres valamit... Vajon mi lehet eltemetve egy kiszáradt folyó medre alatt? Rejtély és kaland vár Stanleyre, aki megpróbál fényt deríteni az igazságra.

Louis Sachar

szabadidejében bridzsel és teniszeznek, telente pedig síelni jár feleségével és lányukkal. Otthon dolgozik 2 kutyájuk, Lucky és Tippi társaságában. Egyedül ők lehetnek az irodában, ha Louis ír. Ha elkezd egy könyvet, nagyjából egy órát dolgozik minden nap, majd ha kész van az első piszkozattal, elkezd újraírni, majd újra és újra. Napról napra, ahogyan a karakterek és a történet kezd kiteljesedni, kicsit több és több időt tölt az asztalánál.

Tudj meg többet a könyvről:

www.louissachar.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„A könyv abszurd és humoros, emellett ellenállhatatlan és csodálatos. Ahogyan Stanley mit sem sejtve sorsa beteljesítése felé halad, hisz a végzetnek nagy terve vannak vele, mi nem tehetünk mást, mint hogy szurkolunk neki.”

Amazon

„A társadalmi témák, egy csodás mese és varázslatos valószerűség káprázatos keveréke.”

Publishers Weekly

„Stanley akaratereje, becsületessége, hite és csendes ártatlansága egyből belopja majd magát az olvasók szívébe.”

School Library Journal

„Egy zseniális történet tele humorral, kalanddal és megpróbáltatással. Tanúi lehetünk egy valódi kincsvadászatnak.”

Goodreads

Dream
válogatás

— részlet —

1.

A Zöld-tó táborban nyoma sincs tónak. Egykor hatalmas tó hullámzott itt, a legnagyobb Texas államban, de annak immár több mint száz esztendeje. Most szikkadt, terméketlen lapály csupán.

Valamikor létezett itt egy Zöldtó nevű város is, amely csak zsugorodott, majd teljesen eltűnt a tóval meg az itt élő emberekkel együtt.

Nyáron napközben harmincöt fok körül ingadozik itt a hőmérséklet – árnyékban –, feltéve, ha találsz árnyékot. Egy óriási kiszáradt tóban bizony nem sok akad.

Mindössze két öreg tölgy képviseli a fákat a tómeder keleti peremén. A fák közé függőágy van kifeszítve, mögötte kis gerendaház áll.

Az ágy az igazgató tulajdona, ő birtokolja az árnyékot is. Táborlakónak tilos a függőágyba feküdni.

Odakint a tavon, a kövek alatt meg a táborlakók ásta gödrökben skorpiók és csörgőkígyók lelnek árnyéokra.

A kígyókkal meg a skorpiókkal kapcsolatban létezik itt egy üdvös szabály, melyet az eszedbe kell vésned. Ha te nem abajgatod őket, ők sem bántanak téged.

Többnyire.

Ha megmar egy skorpió vagy akár egy csörgőkígyó, az nem a legrosszabb, ami történhet veled. Abba nem fogsz belehalni.

Többnyire.

Néhanapján akad olyan táborlakó, aki készakarva maratja meg magát skorpióval, sőt kisebb csörgőkígyóval is. Olyankor egy, tán két napot a sátrában lábadozhat, és nem kell gödröt ásnia a tómederben.

Sárgafoltos gyíkkal¹ azonban eszed ágába se jusson megmaratni magad. Az a legrosszabb, ami történhet veled. Lassú és fájdalmas kínhalált halsz.

Mindig.

Ha sárgafoltos gyík harap meg, akár a tölgyfák árnyékába is odaballaghatsz, és ledőlhetsz a függőágyba.

Akkor már senki nem bánhat el veled, soha többé.

1 A regényben szereplő sárgafoltos gyík a képzelet szülötte, a természetben nem fordul elő.

2.

Az olvasó alighanem fölteszi a kérdést: miért akarna bárki a Zöld-tó táborba menni?

A legtöbb táborlakónak nem volt választása. A Zöld-tó tábort ugyanis rosszfiúk számára hozták létre.

Ha fogsz egy rossz kölyköt, és minden áldott nap kiásatsz vele egy gödröt a tűző napon, jófiú válik belőle.

Legalábbis némelyek így gondolták.

Stanley Yelnats azonban választhatott. A bíró ezt mondta:

– Mehetsz a börtönbe vagy a Zöld-tó táborba.

Stanley szegény családból származott, még sosem volt táborozni.

3.

Stanley Yelnats, természetesen a buszvezetőt meg az őrt leszámítva, az egyetlen utas volt az autóbuszon. Az őt a vezető mellett foglalt helyet, elfordítható széke Stanley felé nézett, ölében puska pihent.

A fiú mintegy tíz sorral hátrébb ült, a karfához bilincselve. Hátizsákja a mellette lévő ülésen hevert. Fogkefe, fogkrém meg egy doboz levélpapír volt benne, melyet az édesanyjától kapott. Azt ígérte, hetente legalább egyszer ír neki.

Kibámult az ablakon, bár nem sok érdekesség akadt, javarészt lucerna- és gyapotmezőket látott. Hosszú utazás állt előtte, a semmibe. A buszban nem működött légkondicionáló, s a forró, nehéz levegő majdnem annyira fojtogatta a fiút, mint amennyire csuklóját szorította a bilincs.

Stanley és a szülei próbáltak úgy tenni, mintha egész egyszerűen csak táborba menne egy időre, ahogy a gazdag gyerekek. Kiskorában a plüssállataival játszott táborosdit.

Móka- és játéktábornak nevezte a „helyet”. Néha egy színes üveggolyóval focizott velük, máskor akadályt futottak, vagy szakadt hajgumihoz kötve egy asztalról bungee jumpingoltak. Stanley most azt játszotta, hogy a Móka- és játéktáborba utazik. *Talán összehaverkodom néhány sráccal*, gondolta. *De a tóban biztosan úszhatok majd*.

Otthon nem voltak barátai. Kövér volt, és az iskolában gyakran cukkolták a túlsúlya miatt. Néha még a tanárai is durva megjegyzéseket engedtek meg maguknak, és észre sem vették. Az utolsó tanítási napján Mrs. Bell, a matematika tanár a számtani arányt magyarázta. Példaként kiválasztotta az osztály legsúlyosabb és legkönnyebb tanulóját, majd azt kérte, mérjék meg magukat. Stanley háromszor annyit nyomott, mint a másik fiú. Mrs. Bell fölírta az arányt a táblára – 3:1 –, és fel sem tűnt neki, mekkora zavarba hozta mindkét fiút.

Stanley-t azon a napon tartóztatták le.

Az őrré pillantott, aki ernyedten ült a székén, s azon tűnődött, vajon alszik-e. A férfi napszemüveget viselt, így nem láthatta a szemét.

Stanley nem volt rossz srác. Ártatlanul ítélték el. Puszta rossz helyen tartózkodott, rossz időben.

Minden amiatt a redves-rohadt-rosszéletű-malaclopó ükapja miatt történt.

Elmosolyodott. Ez amolyan családi tréfa volt. Amikor rosszul alakultak a dolgok, mindig a redves-rohadt-rosszéletű-malaclopó ükapját kárhoztatták.

Állítólag az egyik ükapja elcsórt egy malacot egy fél lábú cigányasszonytól, aki megátkozta őt és az utódait.

Stanley meg a szülei természetesen nem hittek az efféle átkokban, mégis amikor rosszul sült el valami, hát jölessen valakit hibáztatni érte.

És bizony gyakran sülték el rosszul a dolgok. Úgy tűnt, ők mindig rossz helyen vannak, rossz időben.

Stanley kinézett az ablakon a se vége, se hossza tájra. Egy hullámzó telefondrótot követett a tekintetével, s közben apja rekedtes énekhangját vélte hallani.

*„Bárcsak, ó bárcsak!” – sóhajt a fakopáncs,
„A kéreg volna kicsit puhább a fán.”
Alant farkas gubbaszt korgó gyomorral,
S a hooldra vonyít,
„Bárcsak, ó bárcsak!”*

Sokszor énekelgette neki ezt a dalt az édesapja. A dallam keserédes volt, Stanley azt a részt szerette, mikor apja a *hooldra* szót vonyította.

A busz döccent egyet, az őr hirtelen éber lett, és kihúzta magát.

Stanley édesapja egyébként feltaláló. Ahhoz, hogy az emberből sikeres feltaláló legyen, három dolog szükséges: ész, kitartás és csak egy csöppnyi szerencse.

Yelnats apukának esze volt, és kitartása is bőven. Ha belefogott egy projektbe, gyakran éjt nappallá téve, éveken át dolgozott rajta. Csupán a szerencse kerülte el messzire. Valahányszor egy kísérlete csütörtököt mondott, Stanley hallotta, amint a redves-rohadt-rosszéletű-malaclopó ükapját szidja.

Stanley édesapját szintén Stanley Yelnatsnek hívták. A teljes neve pontosan: III. Stanley Yelnats volt. Tehát a mi Stanley-nk már a IV. Stanley Yelnats.

A családjában mindenkinek annyira tetszett, hogy a „Stanley Yelnats” visszafelé olvasva is egy és ugyanaz, hogy állandóan a Stanley nevet adták a fiaiknak. A mi Stanley-nk egyedüli gyerek volt, miként az összes Stanley Yelnats őelőtte.

És akadt bennük még valami közös. Pokoli pechjük dacára egyikük sem veszítette el a reményt. Stanley édesapja előszeretettel hangoztatta: „Én a kudarcaimból tanulok.”

Persze elképzelhető, hogy ez is együtt járt az átokkal. Ha Stanley meg az édesapja nem reménykedik örökösen, talán nem is fájt volna nekik olyan nagyon, amikor füstbe mentek a reményeik.

– Nem minden Stanley Yelnats vallott kudarcot – mondogatta gyakran a fiú édesanyja, amikor Stanley vagy az apja olyannyira lelombozódott, hogy már-már csakugyan hittek az átokban. Az első Stanley Yelnats, a fiú dédapja egy egész vagyont keresett a tőzsdén. – Azért ő nem lehetett nagyon peches.

Ilyenkor az anyuka elmulasztott említést tenni a kérdéses Stanley Yelnats balszerencséről. A dédapa ugyanis teljes vagyonát elvesztette, amikor New Yorkból átköltözött Kaliforniába. A postakocsit, amelyen utazott, kirabolta a haramia Csókos Kate Barlow.

Ha ez nem így esik meg, Stanley és a családja most egy szép villában lakna a kaliforniai tengerparton. Ehelyett

azonban egy rendkívül kicsi lakásban zsúfolódtak össze, amely újravulkanizált gumitól és lábszagtól bűzlött.

Bárcsak, ó bárcsak...

A lakásnak azért volt ilyen szaga, mert Stanley apja elnyűtt tornacipők újrahasznosításával próbálkozott.

– Az első, aki rájön, mit lehet kezdeni a használt gumitalpú tornacipőkkel – mondta –, elképesztően gazdag lesz.

Nos, ez a legújabb projekt vezetett Stanley őrizetbe vételéhez.

A busz most igencsak döcögött, mivel elfogyott alóla az aszfaltozott út.

Máskülönben Stanley-re meglehetősen mély benyomást tett, amikor először hallotta, hogy a dédapját Csókos Kate Barlow rabolta ki. Persze szívesebben élt volna Kaliforniában a tengerparton, de mégiscsak királyság, ha az ember családtagját egy hírhedt útonálló fosztotta meg a vagyonától.

Kate Barlow tulajdonképpen nem csókolta meg Stanley dédapját. Az lett volna az igazi királyság, de Kate csak annak a férfinak adott csókot, akit megölt. A dédpapát pusztán kirabolta, és otthagya a sivatag kellős közepén.

– Szerencsés volt, mert túlélte – fűzte hozzá nyomatékosan Stanley édesanyja.

A busz lelassított. Az őr dűnnyögött, miközben kinyújtotta a karját.

– Üdvözöllek a Zöld-tó táborban – mondta a sofőr.

Stanley kinézett a mocskos ablakon. Nem látott tavat.

És mondhatni, szinte semmi nem volt zöld.

4.

Stanley-nek kicsit kóválygott a feje, mikor az őr levette róla a bilincset, majd lekíserte az autóbusról. Több mint nyolc órát zötyögött idáig.

– Vigyázz magadra, öcskös! – szólt utána a sofőr, miközben a fiú lefelé lépkedett a lépcsőn.

Stanley nem volt biztos benne, mire gondolt. Akkor vigyázzon magára, amikor leszáll a buszról, vagy pedig a Zöld-tó táborban?

– Köszönöm a fuvart – felelte.

Kiszáradt a szája, és fáj a torka. Lelépett a kemény, száraz, poros talajra. A bilincs helyén verítékcsík húzódtott körbe a csuklóján.

A táj sivár volt, kihalt. Stanley néhány lerobbant épületet látott, meg sátrakat, és távolabb egy gerendaházat két terebélyes fa alatt. Ameddig ellátott, ezek képviselték a növényzetet. Még gaz sem nőtt sehol.

Az őr egy kis épülethez vezette Stanley-t. A homlokzatan lévő táblán ez állt:

ZÖLD-TÓ TÁBOR

FIATAKORÚAK JAVÍTÓINTÉZETE

Mellette egy másik tábla arra hívta fel a figyelmet, hogy tilos lőfegyvert, robbanóanyagot, mindennemű fegyvernek minősülő tárgyat, kábítószeret vagy alkoholt bevinni a területre, mert ellenkezik a texasi büntetőtörvénykönyv rendelkezéseivel.

Miközben Stanley a tábla szövegét olvasta, önkéntelenül azt gondolta: *Nahát, ki hitte volna?*

Az őr bevezette az épületbe, ahol légkondicionáló működött, s a fiú fellélegzett.

Az irodában egy férfi ült, lábát az íróasztalon pihentette. Amikor Stanley és az őr belépett, feléjük fordította a fejét, egyébként nem mozdult. Még odabent is nap szemüveget és cowboykalapot viselt. Egy doboz üdítőt tartott a kezében, melynek látványától Stanley csak még szomjasabb lett.

Ott ácsorgott, miközben az őr néhány papírt íratott alá a férfival.

– Mi ez a tömérdék napraforgómag? – kérdezte az őr.

Stanley jókora jutazsákot vett észre az íróasztal mellett a földön, telis-tele volt szotyolával.

– A múlt hónapban leálltam a cigivel – felelte a cowboykalapos. Csörgőkígyót tetováltak a karjára, s miközben

aláírta a nevét, a kígyó ide-oda tekergőzött. – Napi egy dobozzal szívtam el. Most egy ilyen zsákkal vágok be minden héten.

Az őr nevetett.

Egy kicsi hűtőszekrény lehetett az íróasztal mögött, mert a cowboykalapos két doboz üdítőt varázsolt elő. Stanley egy pillanatig abban reménykedett, hogy az egyik talán az övé, de a férfi egyet az őrnek adott, és azt mondta, a másik a buszsofőré.

– Kilenc óra nyüglődés ide, kilenc visszafelé – füstölgött az őr. – Micsoda nap!

Stanley a hosszú, keserves utazásra gondolt, és kicsit sajnálta az őrt meg a sofőrt.

A cowboykalapos szotyolahéjat köpködött a szemétkosárba, majd az íróasztalt megkerülve Stanley-hez lépett.

– A nevem Mr. Sir – közölte. – Amikor hozzám beszélsz, a nevemen kell szólítanod. Világos?

Stanley habozott.

– Ööö... Igen, Mr. Sir – mondta aztán, de el sem tudta képzelni, hogy a férfinak tényleg ez a neve.

– Már nem a cserkészlánytáborban vagy – tette hozzá Mr. Sir.

*

Stanley-nek a cowboykalapos Mr. Sir előtt kellett levetnie a ruháit, aki meggyőződött róla, hogy semmit nem dugott el. Ezután két váltásruhát meg egy törülközőt kapott. Mindegyik garnitúra egy hosszú ujjú, narancssárga overallból, narancsszínű pólóból, valamint sárga zokniból

állt. A fiú nem volt biztos benne, hogy a zoknik eredetileg is halvány sárgák voltak-e.

Fehér tornacipőt is kapott, meg egy narancssárga sapkát, továbbá egy vastag, műanyagból készült, nehéz kulacsot, amely sajnos üres volt. A sapka hátsó részére hosszú szövethártyát varrtak, hogy védje a nyakat.

Stanley felöltözött. A ruhadarabok szappanszagot árasztottak.

Mr. Sir fölvilágosította, hogy az egyik váltásruhát a munkában kell viselnie, a másikat pihenőidőben. Háromnaponta viszik el a szennyest. Olyankor mindig a munkaruháját mossák ki, és a pihenősben kell dolgoznia, pihenőidőben pedig a tiszta garnitúrát viseli.

– Minden nap kiásol egy gödröt, szombaton és vasárnap is. Mindegyik gödörnek másfél méter mélynek, és széltében-hosszában is másfél méteresnek kell lennie. A földhányó, vagyis az ásólapát lesz a méterrudad. Reggeliosztás fél ötkor.

Stanley minden bizonnyal meglepett képet vágott, mert Mr. Sir elmagyarázta, hogy azért kezdenek ilyen korán, mert így kivédhetik a legnagyobb hőséget.

– Senki nem fog felügyelni rád – fűzte még hozzá. – Minél tovább tart a gödör kiásása, annál hosszabb ideig kell odakint lenned a tűző napon. Miután végeztél, a nap hátralévő része a tiéd. Ha esetleg munka közben bármi érdekeset találsz, azt köteles vagy jelenteni nekem vagy egy másik nevelőtisztnek.

Stanley bólintott. Megértette.

– Ez a hely nem cserkészlánytábor – jelentette ki ismét

Mr. Sir.

Átvizsgálta Stanley hátizsákját, és úgy döntött, mindenét megtarthatja. Aztán kikísérte a fiút a perzselő forró-ságba.

– Jól nézz körül! – mondta. – Mit láatsz?

Stanley körbepillantott a végtelennek tetsző pusztaságon. Szinte tapintani lehetett a forró, poros levegőt.

– Nem sokat – felelte, majd gyorsan hozzátette: – Mr. Sir.

A cowboykalapos nevetett.

– Láatsz valahol őrtornyokat?

– Nem.

– És elektromos kerítést?

– Nem, Mr. Sir.

– Egyáltalán nincs kerítés, igaz?

– Nincs, Mr. Sir.

– Meg akarsz szökni? – kérdezte a felügyelő.

Stanley a férfira pillantott, nem tudta biztosan, mire gondol.

– Ha meg akarsz lépni, csak rajta, én nem foglak megállítani.

Stanley nem értette, miféle játékot űz vele Mr. Sir.

– Látom, a fegyveremet nézed. Ne aggódj. Nem foglak lelőni. – Megpaskolta a pisztolytáskáját. – Ezt a sárgafoltos gyíkoknak tartogatom. Rád nem pazarolnék golyót.

– Nem fogok megszökni – felelte Stanley.

– Helyes gondolkodás – bólogatott Mr. Sir. – Innen senki nem szöki meg. Nincs szükségünk kerítésre sem.

És tudod, miért? Hát azért, mert százmérföldes körzetben csak nekünk van vizünk. El akarsz futni? Három nap, és a keselyűk lakmároznak belőled.

Stanley néhány srácot pillantott meg. Narancssárga ruhát viseltek, és lapáttal a vállukon vonszolták magukat a sátrak felé.

– Szomjas vagy? – kérdezte a nevelőtiszt.

– Igen, Mr. Sir – felelte hálásan Stanley.

– Hát, jobb lesz, ha hozzászoksz, mert a következő tizenhét hónapban bizony mindig szomjas leszel.

5.

Hat, szürke katonai sátor sorakozott egymás mellett, mindegyiken egy-egy fekete betű: A, B, C, D, E és F. Az első öt a táborlakóké volt, a nevelőtisztek az F sátorban aludtak.

Stanley-t a D sátorba osztották be. A nevelőtisztje Mr. Pendanski lett.

– A nevemet könnyű megjegyezni – magyarázta Mr. Pendanski a sátor előtt, amikor kezét fogott Stanley-vel. – Két egyszerű szó: pedáns és ki.

Mr. Sir, miután a felügyelőjére bízta a fiút, visszatért az irodába. Mr. Pendanski fiatalabb volt, és közel sem olyan ijesztő külsejű. A feje búbját szinte kopaszságig rövidre borotválta, arcát azonban sűrű, göndör, fekete szakáll borította. Orrát rémesen megpörkölte a nap.

– Mr. Sir nem rossz ember – magyarázta most Stanleynek –, csak azóta ilyen pocskék a kedve, amióta leszokott a dohányzásról. Akitől tartanod kell, az az igazgató.

A Zöld-tó táborban igazából egyetlen szabály létezik: ne hozd ki a sodrából az igazgatót.

Stanley bólintott. De nem értette.

– Szeretném, ha tudnád, Stanley, hogy én tisztellek téged – folytatta a nevelőtiszt. – Úgy értesültem, hogy életed során elkövettél néhány csúnya hibát. Máskülönb, ugyebár, nem lennél itt. De mindenki követ el hibákat. Lehet, hogy csináltál durva dolgokat, de ez még nem jelenti azt, hogy rossz srác vagy.

Stanley bólintott. Céltalannak tűnt az ártatlanságát bizonygatnia. Itt alighanem mindenki ezzel próbálkozik, ő viszont nem akarta, hogy Mr. Pedáns+ki azt higgye róla, rosszul áll hozzá a dolgokhoz.

– Én segítek neked, hogy más irányt vegyen az életed – mondta a nevelőtiszt. – De ez rajtad is múlik. Számíthatok a segítségedre?

– Igen, uram – felelte Stanley.

Mr. Pendanski erre azt mondta:

– Helyes. – Megveregette Stanley vállát.

Két fiú közeledett, mindkettő lapátot cipelt. A nevelőtiszt odakiáltott nekik.

– Rex! Alan! Gyertek ide! Ismerkedjete meg Stanleyvel. A csapatunk legújabb tagja.

A srácok furcsán méregették Stanley-t.

Csurgott róluk a veríték, a képük pedig annyira mocskos volt, hogy Stanley-nek egy percbe is beletelt, mire rájött, hogy az egyik fiú fehér, a másik meg fekete.

– Mi történt Hányógéppel? – kérdezte a fekete gyerek.

– Lewis még kórházban van. Nem tér vissza közénk
– válaszolta Mr. Pendanski, majd arra kérte a fiúkat, fogjanak kezét Stanley-vel, és mutatkozzanak be, „ahogy úriemberekhez illik”.

– Szia! – morogta a fehér srác.

– Ó Alan – magyarázta Mr. Pendanski.

– Nem Alan a nevem – ellenkezett a fiú. – Polip vagyok.

Ez meg itt Röntgen.

– Szasz! – köszönt Röntgen. Mosolyogva megrázta Stanley kezét, aki azon tűnődött, látja-e őt egyáltalán a srác, mivel annyira mocskos volt a szemüvege.

Mr. Pendanski szólt Alannek, menjen a klubszobába, és hozza ide a többi srácot, hadd ismerkedjenek meg az új fiúval. Aztán bekísérte Stanley-t a sátorba.

Hét táborigy állt odabent, legfeljebb félméternyire lehettek egymástól.

– Melyik Lewis ágya? – tudakolta Mr. Pendanski.

– Hányógép ott aludt – felelte Röntgen, és belerúgott az egyik ágyba.

– Jól van, Stanley, az lesz a tiéd – mutatott a fekhelyre a nevelőtiszt.

Stanley odanézett és bólintott. Nem rajongott érte, hogy egy Hányógép nevű srác ágyában kell aludnia.

A sátor egyik sarkában hét ládát raktak egymás fölé, két oszlopban, a nyitott oldaluk nézett kifelé. Stanley abba a ládába pakolta a hátizsákját, a váltóruhát meg a törülközőt, amelyik Hányógépé volt. A legalsóba, a háromlábú oszlopban.

Polip négy sráccal tért vissza. Az első hármát a nevelőtiszt José, Theodore és Ricky néven mutatta be, ám ők Mágnesnek, Hónaljnak és Cickakknak nevezték magukat.

– Mindenkinnek van beceneve – kommentálta Mr. Pendanski. – Én mégis inkább a szüleiktől kapott keresztnévüket szeretem használni... azt a nevet, amelyen majd *a társadalom ismeri el őket*, amikor visszatérnek, hogy hasznos és keményen dolgozó tagjai legyenek.

– Ez nem pusztán becenév – vitatkozott a nevelőtiszttel Röntgen, és megkocogtatta a szemüvegkeretét. – Átlátok magán, Mami. Nagy, hájas szíve van.

A negyedik srácnak vagy igazi neve, vagy pedig beceneve nem volt, mert Mr. Pendanski és Röntgen is Zérónak hívta.

– Tudod, miért Zéró a neve? – kérdezte a nevelőtiszt. – Hát azért, mert semmi nincs a fejében. – Elvigyorodott, és játékosan megrázta Zéró vállát.

A kisserác meg sem szólalt.

– Ő pedig Mami – jegyezte meg az egyik fiú.

Mr. Pendanski rámosolygott.

– Ha attól jobban érzed magad, hogy Maminak szólítasz, Theodore, csak csináld – mondta, aztán Stanley-hez fordult. – Ha vannak kérdéseid, Theodore a segítségedre lesz. Vetted, Theodore? Számítok rád.

A srác nagyot sercintett a földre, mire a többiek rögvest fölpanaszolták, hogy tisztán kell tartaniuk az „otthonukat”.

– Egyszer valamennyien új fiúk voltatok itt – folytatta a nevelőtiszt –, tehát ismeritek ezt az érzést. Mindnyájatokra számítok, hogy segítsetek Stanley-nek.

Stanley a földre szegezte pillantását.

Mr. Pendanski elhagyta a sátrat. Hamarosan a fiúk is kiszállingóztak törülközővel és váltásruhával a hónuk alatt. Stanley megkönnyebbült, amikor egyedül maradt, viszont annyira gyötörte a szomjúság, hogy úgy érezte, meghal, ha nem jut hamarosan innivalóhoz.

– Hé, Theodore! – kiáltott a srác után. – Tudod, hol tölthetem meg a kulacsomat?

Theodore visszafordult, és megragadta a fiú gallérját.

– A nevem nem The-o-dore. Hónalj vagyok – mondta mérgesen, és a földre lökte Stanley-t.

A fiú rémülten nézett föl rá.

– A zuhanybódé falán találsz vízcsapot.

– Kösz... Hónalj – felelte Stanley.

A távozó srác után nézett, és az élete árán sem jött volna rá, miért akarná bárki is, hogy Hónaljnak szólítsák.

Bizonyos tekintetben már valamivel jobban érezte magát amiatt, hogy egy Hányógépnek elnevezett srác ágyában fog aludni. Ki tudja, ez a név talán egyfajta elismerés volt.